

Pécsi Ítéltábla

Gf.III.40.021/2019/6. szám

A Pécsi Ítéltábla a Noll Ügyvédi Iroda (cím1. IV/6., ügyintéző: Jogi_képviselő1 ügyvéd) által képviselt felperes (cím2.) felperesnek - a Jogi_képviselő2 ügyvéd (cím3. tt/1.) által képviselt Helység1 Község Önkormányzata (cím4.) alperes ellen 46.230.625 forint kölcsön és vállalkozói díj megfizetése iránt indított perében a Zalaegerszegi Törvényszék 2019. június 17. napján kelt 1.G.40.004/2018/58. számú ítélete ellen a felperes részéről 63., alperes részéről 61. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az alperes a 3.016.022 (hárommillió-tizenhatezer-huszonkettő) forint tőke után a kifizetés napjáig köteles az elsőfokú ítéletben részletezett késedelmi kamat megfizetésére.

Mellőzi az alperes elsőfokú eljárási illeték megfizetésére kötelezését.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 400.000 (négy százezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az állami adóhatóság felhívására 2.500.000 (kettőmillió-ötszázezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperesi korlátolt felelősségű társaságot az alperes önkormányzat a 2008. január hó 3. napján kelt alapító okirattal alapította egyszemélyes tulajdonosként. A felperes főtevékenysége vagyongazdálkodás (holding),

törzstőkéje 500.000 forint volt, alapító ügyvezetőjévé az akkor alpolgármesteri tisztséget is betöltő Tanúl-et jelölték ki.

A felperes gazdálkodása veszteséges volt, a saját tőkéjét már az alapítás évében felélte, 2008. év szeptemberének végére olyan helyzetbe került, hogy gazdálkodását csak külső források igénybevételevel tudta folytatni.

A felperes és az alperes között – különösen 2009. évben – rendszerezések voltak az egymás részére történő kölcsön nyújtások.

A felperes felszámolásának kezdő időpontja 2011. február hó 10. napja.

Az alperes ellen 2011. január hó 5. napján adósságrendezési eljárás indult, melyben a felperes felszámolója az alperessel szembeni igényeket nem tudta bejelenteni, mert a hitelezői igény bejelentési határidejének leteltéig a felszámoló nem kapta meg a tevékenységet lezáró mérleget.

Az utóbb elkészült felszámolási nyitó mérleg szerint adós vagyona 54.217.000 forint be nem hajtott követelés.

Felperes – az adósságrendezési eljárás jogerős befejezését követő 2 év elteltével előterjesztett, módosított keresetében kölcsön és vállalkozói díj címén 46.230.625 forint és ennek 2017. június hó 27. napjától késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A kereseti tényállítás szerint a felperes 2009. február hó 5. napján 3.000.000 forint, 2009. július hó 22. napján 8.500.000 forint, 2009. augusztus hó 28. napján 12.179.040 forint, összesen 23.679.040 forint kölcsönt nyújtott az alperesnek, a tőkeösszeget és ennek az adósságrendezési eljárás megindításáig számított 1.456.904 forint összegű késedelmi kamatát az alperes nem fizette meg. A vállalkozói díj igényt a felperes a felek között 2008. szeptember hó 1. napján a Helység1 Általános Iskola tornacsarnokának felújítására kötött vállalkozási szerződésre, az ehhez kapcsolódó teljesítésigazolásra, és a 2009. június hó 17. napján kelt 5.940.000 forint összegű, 2009. június hó 17. napján kelt 13.860.000 forint összegű számlákra, valamint a felek között szárazjégpálya építésére létrejött megbízási szerződés alapján az 2009. október hó 30. napján kelt 3.000.000 forint összegű számlára alapította.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, elsődlegesen elévülési kifogást terjesztett elő, másodlagosan érdemben vitatta a kereseti követelést. Állította, hogy a kölcsönöket visszafizette, illetve azok beszámítással kiegyenlítésre kerültek. A tornacsarnok tekintetében arra hivatkozott, hogy a számlák valós teljesítést nem tartalmaznak, fiktívek, pályázatok megalapozásához kerültek kiállításra, pénzügyi teljesítést nem igényeltek. A szárazjégpálya vonatkozásában előadta, hogy a munka ténylegesen nem készült el.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest fizessen meg a felperesnek 3.016.222 forintot és ennek kamatait, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Alaptalannak találta az alperes által előterjesztett elévülési kifogást hivatkozással arra, hogy a jelen ügyben alkalmazandó 1959. évi IV. törvény) 326. § (2) bekezdése értelmében a helyi önkormányzatok adósságrendezéséről szóló 1996. évi XXV. törvény 11. § (4) és (5) bekezdésére figyelemmel a felperes tevékenység zárómérleg hiányában az alperes adósságrendezési eljárásában az igényt menthető okból nem tudta bejelenteni, az elévülés az adósságrendezési eljárás jogerős befejezését követő 2 év elteltéig nyugodott.

Megállapította, hogy alperes a 3.000.000 forint és 8.500.000 forint összegű kölcsön tekintetében igazolta, hogy a követelések 2009. évben kompenzáció útján megtérültek, az igazságügyi könyvszakértői vélemény, a felperesi könyvelési karton és bankszámla-kivonatok alapján a követelések beszámítással történő rendezése megtörtént.

Kifejtette, hogy a 12.179.040 forint összegű kölcsön beszámítással történő teljesítésére nem került sor. Megállapította, hogy az alperes által megvásárolni kívánt Mercedes-Benz Sprinter 518 CDI kisbusz vételéhez a felperes 12.179.040 forint hitelt vett fel, melyet átutalt az alperesnek, ebből az alperes 2010. június hó 15. napján az állami támogatást követően 9.337.264 forintot utalt vissza a felperesnek, ezt meghaladó teljesítést nem igazolt. Nem bizonyította, hogy a 2009. október 28. napján átutalt 2.500.000 forint, a 2010. február hó 4. napján átutalt 1.260.000 forint a kölcsön fennmaradó részének visszafizetését jelentette.

A vállalkozói díj követelés tekintetében kiemelte, hogy az igazságügyi könyvszakértői vélemény szerint nem állapítható meg, hogy a felperes felszámolási nyitómérlegében feltüntetett követeléseknek a három vállalkozói díj számla a részét képezte. Megállapította, hogy az a 000. számú és 001. számú számlákat az általános iskola tornacsarnokában pályázati támogatásból megvalósult beruházáshoz állították ki, de felperes a követelés alapjául szolgáló teljesítést nem bizonyította. Utalt arra, hogy a számlákra vezetett feljegyzés szerint azok pénzügyi teljesítést nem igényeltek, és a tanúként kihallgatott tanú2 feljegyzése és vallomása szerint teljesítésigazolást szerződés hiányában csak utasításra könyvelte. Kifejtette, hogy a 002. számú számla, az ahhoz kapcsolódó szerződés, teljesítésigazolás kiállítására pályázati támogatással való elszámoláshoz volt szükséges, a dokumentumok utólag készültek. Kiemelte, hogy a tanúvallomások, iratok alapján a szárazjégpálya beruházás nem valósult meg, ami elkészült, azt nem felperes, hanem az alperes készítette el.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes és az alperes terjesztett elő fellebbezést.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, az alperes további 43.214.603 forint és kamatai megfizetésére kötelezését kérte.

Kiemelte, hogy a tevékenység zárómérleg szerint az alperessel szemben a felperesnek 23.161.000 forint és 22.800.000 forint összegű követelése áll fenn, a tevékenység zárómérleg, főkönyvi karton adatai a kölcsön folyósítását és a vállalkozói díj számlák kiállítását igazolják. Hivatkozott arra, hogy a vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt a Pécsi Ítéltábla előtt Gf.IV.40.014/2015. szám alatt folyamatban volt perben a másodfokú bíróság megállapította, hogy a felszámolási nyitó mérlegben feltüntetett követelés az adós vagyona volt. Utalt arra, hogy ebben a perben a vezető tisztségviselők az alperes tartozásaként 4.152.000 forintot jelöltek meg. Kifejtette, hogy az alperes a per során kompenzációra, beszámításra nem hivatkozott, az igazságügyi könyvszakértői vélemény az aláírás nélküli,

nem hiteles könyvelési katon alapján állapított meg kompenzációt. Hangsúlyozta, hogy az alperes annak ellenére selejtezte a számviteli bizonylatokat, hogy tisztában volt azzal, hogy a felperes vele szemben követelést fog érvényesíteni, ezzel megghiúsította a bizonyítást, amelyet a kölcsönszerződésekkel és a vállalkozási szerződésekkel összefüggésben a terhére kell értékelni.

Hivatkozott arra, hogy a kölcsönszerződések szerint 2010. október hó 31. napja előtt az alperes lejárt követeléssel nem rendelkezett, ezért a beszámításnak az 1959. évi IV. törvény 296. §-a szerinti feltételei nem állnak fenn. Kiemelte, hogy az egyes kölcsönszerződések teljesítése tekintetében az alperes ellentmondásos nyilatkozatokat tett.

Állította, hogy megbízási szerződés, teljesítésigazolás, számla igazolja, hogy a szárazjégpálya tekintetében szerződéses kötelezettségének eleget tett, az nem értékelhető a terhére, hogy az alperes hagyta, hogy a beruházást elbontsák, és az oda beépített elemeket elszállítsák. Hivatkozott arra, hogy a tornacsarnok felújítását a vállalkozási szerződés szerint elvégezte, alperes a munkát átvette, a számlákat befogadta. Utalt arra, hogy tanú2 a beruházással kapcsolatos érdemi nyilatkozatot nem tudott tenni. Kiemelte, hogy az alperes által csatolt, a vállalkozási szerződésből eredő követelés kompenzálására vonatkozó megállapodást a felperes képviselője nem írta alá, a kompenzáció nem történt meg.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a kereset elutasítását kérte. Hivatkozott arra, hogy 12.179.040 forint nem kölcsön, hanem pénzeszköz átadása jogcímén került részére átadásra, felek között kölcsönszerződés nem jött létre. Kiemelte, hogy 9.337.264 forint összegű MVH támogatás mellett 2009. október 28. napján 2.500.000 forintot és 2010. február hó 4. napján 1.260.040 forintot pénzeszközátként utalt a felperesnek.

Felperes fellebbezési ellenkérelmében az alperes fellebbezésével érintett részben, az alperes a felperes fellebbezésével érintett részben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A felperes és az alperes fellebbezése nem megalapozott.

A másodfokú bíróság figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében az érdemi döntéshez szükséges tényeket részben csak a jogi indokolás során értékelte, az 1952. évi III. törvény. 221. § (1) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az elsőfokú eljárás iratai alapján az alábbiakkal kiegészíti:

A felek között 2009. február hó 5. napján az alperes működési kiadásai finanszírozására 3.000.000 forint összegre, 2009. június 30-i visszafizetési határidővel kölcsönszerződés jött létre.

A felek között 2009. július hó 22. napján kölcsönszerződés jött létre, melynek alapján a felperes 8.500.000 forintot utalt át az alperes működési kiadásainak átmeneti finanszírozására 2009. december 31-i visszafizetési határidővel.

Alperes képviselő-testülete .. számú határozatával a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal támogatásával és hitelfelvétellel egy Mercedes-Benz Sprinter 518 CDI típusú kisbusz vásárlásáról döntött, a hitelfelvételhez a felperest, mint a gépjármű üzemeltetőjét jelölte ki. A Kftl. 2009. október hó 10. napján a 003. számú számlával 12.179.040 forint vételárat számlázott le az alperesnek.

A felperes a Takarékszövetkezet által nyújtott kölcsönből 12.179.040 forint összeget 2009. augusztus 28. napján átutalt az alperesnek „megállapodás szerint 003. számú számla alapján” közleménnyel.

Felek 2009. augusztus 28. napján kölcsönszerződést kötöttek, mely szerint a felperes átutalt az alperesnek 12.179.040 forintot az alperes közösségi busz vásárlásának finanszírozására 2009. december 31-i visszafizetési határidővel.

Az alperes az összeget tovább utalta a szállítónak.

Az MVH 2010. június hó 9. napján kelt határozatával a kistérségi közlekedési szolgáltatások fejlesztésének támogatása címén 9.337.264 forint támogatásban részesítette alperest.

Alperes 2010. június hó 14. napján kelt nyilatkozatában a támogatás felperes bankszámlájára utalását kérte.

A támogatási összeg az alperes bankszámlájára érkezett, alperes 2010. június hó 15. napján „MVH támogatás engedményezés alapján” közleménnyel az összeget átutalta a felperesnek.

A felperes főkönyvi számla egyenlege szerint 2009. március hó 11., március 26., június hó 16-i összevetési időponttal a 3.000.000 forint kölcsönkövetelés kompenzáció útján megtérült, a 8.500.000 forint összegű kölcsönkövetelés 2009. március 11-i és 2009. június 16-i összevetési időponttal kompenzáció útján megtérült.

A felek által 2008. szeptember hó 1-jei dátummal a Általános Iskola tornacsarnok felújítására 19.800.000 forint vállalkozói díj mellett vállalkozási szerződés aláírására került sor, 2009. június 26. befejezési határidővel.

A szerződéshez kapcsolódóan 2009. október hó 12. napján kiállításra került a 004. számú számla 13.860.000 forint összeggel, 2009. június hó 17-i teljesítési határidővel, 2010. év április hó 30. napján pedig 005. számú számla 5.940.000 forint összegről 2009. június 17. teljesítési határidővel. A számlákon „pénzügyi teljesítést nem igényel” megjegyzés szerepel.

Tanú2 vezető-tanácsos 2010. április hó 1. napján feljegyzésben rögzítette: „a felperes neve Kft. által kiállított 006, 007. számú számlák a szállítói analitikában nem szerepelnek, mivel polgármester és jegyzői utasításra állította ki a kft. és pénzügyi teljesítést nem igényelnek. Kistelepülési iskolák tárgyi feltételeinek javítása pályázati támogatáshoz állították ki a számlát, mivel a pályázati támogatás elszámolásához szükség volt a számla lekönyvelésére

ezt utasításra meg kellett tennem 2010. április hó 1-jén. Ezzel nem értettem egyet, és szabálytalannak tartottam, ezt a polgármesterrel és a jegyzőnővel is közöltem".

A Magyar Államkincstár 2010. augusztus hó 12. napján felvett helyszíni vizsgálatról készült jegyzőkönyve szerint nem állapítható meg egyértelműen a korszerűsítés bekerülési költsége, de a kivitelezési munkák hiánytalan megvalósítása sem.

A felek részéről 2009. szeptember hó 17. napján megbízási szerződés került aláírásra, melyben az alperes megbízta a felperest a cím2. szám, 001. hrsz. alatti tanuszoda és termálfürdő ingatlanon szárazjégpálya kialakításával, 2009. október hó 31. befejezési határidővel. A jégpályát a felperes alvállalkozója elbontotta, mivel a vállalkozói díjat a felperes nem fizette meg részére.

A 2009. október hó 30. napján kiállított teljesítésigazolás szerint a 2009. szeptember hó 15. napján kelt megbízási alapján a teljesítést a megrendelő elismeri, a megrendelés szerinti 3.000.000 forint összegű bruttó számlát megbízott benyújthatja a megrendelőnek.

A felperes 2009. december hó 14. napján kiállította a 002. számú számlát, 2009. november hó 3. fizetési határidővel, azzal, hogy a teljesítés időpontja 2009. október hó 30. napja. A számlán szereplő záradék szerint: „Önkormányzati Minisztérium 001. számú szerződésében meghatározott összegű állami támogatásaként elszámolva”.

Az alperes adósságrendezési eljárásának befejezése 2015. június hó 26. napján került közzétételre.

Felperes közbenső mérlegei (2012. május 9., 2013. szeptember 16., 2014. október 20., 2016. január 4., 2018. január 12.) a perbeli követeléseket nem tartalmazzák, 145.898.000 forint peresített követelést tüntetnek fel adós vagyonaként, amely ráépítés címén más perben érvényesített követelés.

A felperes felszámolója Gf.IV.40.014/2015/9. szám alatt úgy nyilatkozott, hogy a felszámolási nyitómérlegben szereplő 54.217.000 forint összegű követelés részben a vevőkkel szembeni követelés (24.710 000 forint), részben az alperessel szemben fennálló követelés (23.161.000 forint), illetőleg az adóhatósággal szemben fennálló követelés (6.346.000 forint). „A vevőkkel szembeni követelésből 22.800.000 forint összegű követelés alperessel szemben áll fenn. Az adóhatósággal szembeni követelést nem lehetett érvényesíteni, míg a többi követelés összevezetésre került”.

A kiegészített tényállás alapján érdemben helyes az elsőfokú bíróság jogkövetkeztetése, mind a kölcsönök, mind pedig a vállalkozói díj címén érvényesített kereset tekintetében.

Tévesen és iratellenesen hivatkozott a felperes a fellebbezésben arra, hogy a Pécsi Ítéltábla Gf.IV.40.014/2015/11. számú ítéletében a felperes 24.710.000 forint és 23.161.000 forint összegű követelésének tényleges fennállását megállapította. A másodfokú határozat – ahogy azt a felperes utóbb a fellebbezése 3. oldal 5. bekezdésében idézi – azt állapította meg, hogy a

nyitómérlegben feltüntetett 54.217.000 forint összegű követelés a felszámolás kezdő időpontjában az adós vagyona volt. A Pécsi Ítéltábla ítélete nem döntött arról, hogy a mérleg szerinti követelések fennállnak-e, megilletik-e a felperest, kizárólag azt a tényt rögzítette, hogy az adós a felszámolási nyitómérlegben ezeket a követeléseket szerepeltette, a nyitómérleg szerint ezek az adós vagyont képezték.

Helyesen mérlegelte az elsőfokú bíróság a kölcsönök tekintetében tett tényállításokat és bizonyítékokat, helyesen állapította meg, hogy a felek kölcsönszerződéseket kötöttek. Tévesen hivatkozott az alperes arra, hogy a 12.179.040 forint összeget a felperes nem kölcsön, hanem pénzeszköz átadása jogcímén adta át az alperesnek. Az alperes által hivatkozott „pénzeszköz átadása” az 1959. évi IV. törvény. alapján nem értelmezhető önálló kötelmi jogcímként, a felek között 2009. augusztus hó 28. napján az 1959. évi IV. törvény. 523. § (1) bekezdése szerint – a becsatolt okiratnak megfelelő tartalommal - kölcsönszerződés jött létre 2009. december hó 31. visszafizetési határidővel.

Egyetért a másodfokú bíróság azzal, hogy a 3.000.000 Ft és 8.500.000 forint összegű kölcsönökből eredő követelések beszámítással rendezésre kerültek. A beszámítás tárgyában tett nyilatkozat, megállapodás az 1959. évi IV. törvény. 296. § (1) bekezdése szerint írásbeli alakhoz nem kötött, és az, hogy a beszámítás megtörtént, írásba foglalt megállapodás, nyilatkozat hiányában is aggálytalanul megállapítható.

A számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Számv.tv.) 165. § (1) bekezdése értelmében minden gazdasági műveletről, eseményről, amely az eszközök, illetve az eszközök forrásainak állományát vagy összetételét megváltoztatja, bizonylatot kell kiállítani (készíteni), a gazdasági műveletek (események) folyamatát tükröző összes bizonylat adatait a könyvelési nyilvántartásokban rögzíteni kell. A (2) bekezdés alapján a számviteli (könyvviteli) nyilvántartásba csak szabályszerűen kiállított bizonylat alapján szabad adatokat bejegyezni, szabályszerűnek pedig az a bizonylat minősül, amely az adott gazdasági műveletre (eseményre) vonatkozóan a könyvvitelben rögzítendő és a más jogszabályban előírt adatokat a valóságnak megfelelően, hiánytalanul tartalmazza, megfelel a bizonylat általános alak és tartalmi követelményeinek, és amelyet – hiba esetén – előírászerűen javítottak. A 166. § (1) bekezdése szerint számviteli bizonylat minden olyan gazdálkodó által kiállított, készített, illetve a gazdálkodóval üzleti vagy egyéb kapcsolatban álló természetes személy vagy más gazdálkodó által kiállított, készített okmány (számla, szerződés, megállapodás, kimutatás, hitelintézeti bizonylat, bankkivonat, jogszabályi rendelkezés, egyéb ilyennek minősíthető irat) – függetlenül annak nyomdai vagy egyéb előállítási módjától –, amely a gazdasági esemény számviteli elszámolását (nyilvántartását) támasztja alá. A (2) bekezdés értelmében a számviteli bizonylat adatainak alakilag és tartalmilag hitelesnek, megbízhatónak és helytállónak kell lennie. A felperesnek, mint gazdálkodónak a számviteli bizonylatok alapján könyvvizetést kell végeznie, a könyvvizetés pedig az a tevékenység, amelynek keretében a gazdálkodó a tevékenysége során előforduló, a vagyoni, pénzügyi, jövedelmi helyzetére kiható gazdasági eseményekről – a számviteli törvényben rögzített szabályok szerint – nyilvántartást vezet és azt az üzleti év végével lezárja (Számv. tv. 12. § (1) bekezdés). A könyvvizetés során a Számv. tv. 14. §, 15. § (2) bekezdése értelmében a gazdálkodónak könyvelnie kell mindazon gazdasági eseményeket, amelyeknek az eszközökre és a forrásokra, illetve a tárgyévi eredményre gyakorolt hatását a beszámolóban ki kell mutatni, ideértve azokat a gazdasági eseményeket is, amelyek az adott üzleti évre vonatkoznak, amelyek egyrészt a mérleg fordulónapját követően, de még a mérleg elkészítését megelőzően váltak ismertté, másrészt azokat is, amelyek a mérleg fordulónapjával lezárt üzleti év gazdasági

eseményeiből erednek, a mérleg fordulónapja előtt még nem következtek be, de a mérleg elkészítését megelőzően ismertté váltak (teljesség elve). A 15. § (3) bekezdése szerint a könyvvitelben rögzített és a beszámolóban szereplő tételeknek a valóságban is megtalálhatóknak, bizonyíthatóknak, kívülállók által is megállapíthatóknak kell lenniük, értékelésük meg kell, hogy feleljen a törvényben előírt értékelési elveknek és az azokhoz kapcsolódó értékelési eljárásoknak (a valódiság elve). A beszámítás tényét a felperes saját, a számviteli törvény rendelkezései szerint vezetett számviteli, könyvviteli nyilvántartása igazolja.

A 12. szám alatt csatolt – a G. 40.092/2013. számú ügyben előterjesztett - kiegészítő szakvélemény szerint a 8.500.000 forint összegű kölcsönt a felperes beszámította az önkormányzat felé fennálló tartozásba. A szakértő ezt a megállapítást a felperes saját könyvelési adatai alapján tette. A jelen perben kirendelt igazságügyi szakértő szakvéleménye rögzíti, hogy a felperes könyvelési bizonylatai alapján a 3.000.000 Ft és 8.500.000 forint kölcsön összevezetése megtörtént (44. sorszám alatti szakvélemény 9. és 10. oldal). A felperes saját, - a szakértő rendelkezésére bocsátott – a könyvelés alapjául szolgáló könyvelési iratai, főkönyvi számla egyenlege, főkönyvi kivonatai igazolják, hogy 2009. március 11., 2009. március 26., 2009. június 16-i összevetési időponttal a 3.000.000 Ft kölcsönkövetelés, 2009. március 11., 2009. június 16. összevetési időponttal pedig a 8.500.000 forint összegű követelés kompenzálás útján megtérült. A felperes rendezte ezeket a tételeket a könyvelésben (szakértő 55. sorszám alatt tett nyilatkozata), Gf. IV.40.014/2015/9. szám alatt maga a felperes is úgy nyilatkozott, hogy az alperessel szembeni követelések összevezetésre kerültek, ezért nem hivatkozhat eredménnyel arra, figyelemmel a számviteli alapelvekre is, hogy a szakértő nem hiteles könyvelési karton alapján vonta le következtetéseit.

A főkönyvi kartonok a főkönyvi kivonatokkal egyezően, azzal összhangban igazolják a beszámítást, a felperes által hivatkozott vevőanalitika pedig a szakértő által 48. sorszám alatt részletezett ellentmondásokra figyelemmel nem alkalmas a főkönyvi kivonat, főkönyvi karton adatainak cáfolatára.

Az összevezetés a felperes saját könyvelési bizonylatain, így saját döntésén alapult, ami feltételezi a felek beszámításra tett nyilatkozatát és a beszámítás tényét, így szükségtelen annak vizsgálata, hogy az alperesnek 2010. év előtt felperes hivatkozása szerint nem volt lejárt követelése. Utal azonban a másodfokú bíróság arra is, hogy az igazságügyi szakértő nyilatkozata szerint (55. sorszám) a kompenzációt 2010. március hó 18. napján végezték el a felperesnél, és ebben az időpontban az alperesnek a felperes által sem vitatottan már volt lejárt követelése a felperessel szemben.

Megjegyzni a másodfokú bíróság, hogy a fent kifejtettek szerint felperes felszámolója maga is összevezetésre hivatkozott a korábban folyamatban volt perben és a közbenső mérlegekben adós felszámolási vagyonaként a perbeli követelést nem tartja nyilván.

Kiemeli a másodfokú bíróság, hogy tévesen és iratellenesen állította a felperes a fellebbezésében azt, hogy az alperes a per során kompenzációra, beszámításra nem hivatkozott, ezt csak az igazságügyi szakértő állapította meg. Az alperes 20. sorszám alatt úgy nyilatkozott, hogy a felek között folyamatos pénzmozgás volt, és a kölcsönügyletek pénzügyileg, - könyvelésileg rendezve voltak, majd 29. sorszám alatt előadta, hogy a

könyvelési katon a követelések elszámolását bizonyítja. Az alperes által a könyvszakértői vélemény előterjesztése előtt tett nyilatkozatok tartalmuk szerint – "elszámolás, rendezés" –, egyértelműen a kompenzációra, beszámításra, utalnak.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes a 12.179.040 Ft összegű kölcsön visszafizetését csak részben bizonyította. A 9.337.264 Ft összegű teljesítés és az alperes által ezen felül állított 2.500.000 forint, 1.260.040 Ft összegű utalás teljes összege számszakilag sem egyezik a kölcsön összegével, ami önmagában cáfolja az alperes tényállítását.

Egyetért a másodfokú bíróság azzal, hogy a 000. és 001. számú számlákat az általános iskola tornacsarnokában pályázati támogatásból megvalósuló beruházáshoz állították ki, de a felperes a számlák alapjául szolgáló teljesítést nem bizonyította. Önmagában a számlák és a szerződés a felperes részéről történt teljesítést nem igazolják, a Magyar Államkincstár 2010. augusztus hó 12. napján felvett helyszíni vizsgálatról készült jegyzőkönyve alapján pedig nem állapítható meg a kivitelezési munkák elvégzése, bekerülési költsége. Helyesen értékelte ebben a körben az elsőfokú bíróság tanú2 vezető-tanácsos által 2010. április hó 1. napján készített feljegyzés tartalmát és a számlákon feltüntetett "pénzügyi teljesítést nem igényel" megjegyzést is. Utal a másodfokú bíróság arra, hogy az elsőfokú bíróság az alperes által csatolt, felperes által alá nem írt kompenzációs megállapodást nem értékelte, ennek alapján kompenzációt nem állapított meg, a fellebbezés alapján ezért szükségtelen a megállapodás tényének vizsgálata, bizonyítása.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság a tanúvallomások, okiratok keltezésének mérlegelése alapján, hogy a szárazjégpálya nem valósult meg, illetve ami elkészült, azt nem a felperes, hanem az alperes készítette el. A felperes 55. sorszám alatt tett nyilatkozatából az következik, hogy a kivitelező cég – a felperes alvállalkozója – a szárazjégpálya műanyag felületét és fakeretét leszerelte és elszállította, mivel nem került sor a vállalkozói díjak kifizetésére. A díjfizetési kötelezettség pedig a felperest terhelte, ezért nem hivatkozhat eredménnyel arra, hogy a szerződést teljesítette, és a szétszerelést, elbontást az alperes terhére kell értékelni.

Fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az 1952. évi III. törvény. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta azzal a pontosítással, hogy az alperes a 3.016.022 Ft tőke után a kifizetés napjáig köteles az elsőfokú ítéletben részletezett késedelmi kamat megfizetésére.

Az alperes az Itv. 5. § (1) bekezdés b) pontja alapján teljes személyes illetékmentességben részesül, az Itv. 56. § (1) bekezdése szerint illeték fizetésére nem kötelezhető, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 253. § (3) bekezdés 2. fordulata szerint a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül határozott a le nem rótt illeték megfizetéséről, mellőzte az alperes illeték fizetésre kötelezését, az illetéket a jelen ügyben alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a szerint az állam viseli.

A felperes, alperes fellebbezése alaptalan volt. A felperes által fellebbezett pertárgyérték 43.214.600 Ft, az alperes által fellebbezett pertárgyérték 3.016.022 Ft alapulvételével az 1952. évi III. törvény. 81. § (1) bekezdése szerint a felperes köteles az alperes részperkölsége

megfizetésére. Az ügyvédi munkadíjat a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a.), b) pontja, (5) bekezdése, (6) bekezdése alapján állapította meg. Az alperes fellebbezésének előterjesztése és a fellebbezési tárgyaláson részvétele kapcsán kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban álló munkadíj – figyelemmel arra, hogy a felek jogi álláspontjukat ismételték meg – a másodfokú bíróság mérlegelése szerint 400.000 Ft.

A 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-a szerint az eredménytelenül fellebbező felperest kötelezte a feljegyzett fellebbezési eljárási illeték megfizetésére. Az alperes fellebbezése folytán feljegyzett illetéket a 14. § alapján az állam viseli.

Pécs, 2020. február 11.

Dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, Dr. Gyöngyösiné dr. Antók Éva s.k. előadó bíró, Dr. Berki Csilla s.k. bíró